

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 listopada 1924 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla urzędników i państwowych funkcjonariuszów niższych w służbie podlegającej Ministrowi Kolei, ich rodzin, emerytów oraz etatowych pracowników państwowych kolei żelaznych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. z r. 1924, № 6 poz. 45) zarządza się co następuje:

§ 1. Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

- 1) urzędnikom i państwowym funkcjonariuszom niższym w służbie podlegającej Ministrowi Kolei (w Ministerstwie Kolei i jemu podległych urzędach) tak mianowanym na stałe, jak i do odwołania (prowizorycznie), jak również przeniesionym w stan nieczynny, oraz etatowym pracownikom państwowych kolei żelaznych;
- 2) członkom ich rodzin. Przez członków rodziny rozumie się osoby wyszczególnione w art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924), za które przysługuje prawo pobierania dodatku ekonomicznego.

go. Wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272);

- 3) osobom wymienionym w p. 1, przeniesionym w stan spoczynku po dniu 1 października 1923 r. z powodu niezdolności do służby, przekroczonego wieku, lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego. Wyłączeni są od pomocy lekarskiej emeryci, którzy z tytułu swego zatrudnienia podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272). Pomocy lekarskiej udziela się osobom wymienionym pod 1) — 3) o ile mieszkają niedalej jak 4 km. od linii kolejowej.

§ 2. Państwowa pomoc lekarską obejmuje:

- 1) poradę lekarską, do której należą również najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób gardła, oczu, nosa, uszu i inne, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno-akuszerskie; pomoc położniczą; ponadto pomoc dentystyczną w zakresie, który ustali Minister Kolei w porozumieniu z Ministrem Skarbu;
- 2) dostarczanie niezbędnych lekarstw i środków opatrunkowych za opłatą 25% ich ceny według taksy urzędowej; odnośnie do osób wymienionych w § 1, p. 1) w wyjątkowych wypadkach dostarczanie okularów służących do poprawienia refrakcji, pasków przepukli-

nowych za opłatą 25% ich ceny; środki opatrunkowe zużywane do doraźnego opatrunku oraz proste leki w ilościach nie większych, jak dawka jednodniowa, wydawane odrębnie w ambulatoriach kolejowych przez lekarzy kolejowych nie podlegają opłacie;

- 3) leczenie w szpitalach za opłatą 25% taksy szpitalnej;
- 4) odnośnie do osób wymienionych w § 1, pp. 1) i 3) kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny, w państwowych zakładach zdrojowych;
- 5) odnośnie do osób wymienionych w § 1, pp. 1) i 2) w wyjątkowych wypadkach zapomogi pieniężne na leczenie w uzdrowiskach.

§ 3. Pomocy lekarskiej udzielają lekarze kolejni, względnie lekarze (dentyści, położni) przez władzę umówieni.

§ 4. Pomoc lekarska udzielana będzie na podstawie „karty porady” wydawanej za opłatą manipulacyjną w wysokości 50 groszy.

W wypadkach nagłych pomoc może być udzieloną bez przedstawienia karty porady, która musi być jednak dostarczoną lekarzowi najpóźniej dnia następnego. Na żądanie lekarza chory winien przedstawić legitymację urzędniczą, względnie dowód osobisty.

§ 5. Porady lekarskie udzielane bywają w miejscu wyznaczonym, w pewnych zgóry oznaczonych godzinach. Jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu. Pomoc winna być udzieloną zasadniczo w dniu wezwania, w wypadkach ciężkich bezwzględnie.

W wypadkach nagłych, o ile przybycie lekarza kolejowego, względnie umówionego jest niemożliwym, można wezwać lekarza prywatnego. Koszty w tym wypadku (jedynie za pierwszą wizytę) ponosi Skarb Państwa według taryfy przyjętej dla miejscowych lekarzy, po sprawdzeniu rachunku przez lekarza kolejowego.

W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze kolejni, względnie umówieni, kierować chorych do lekarza specjalisty (umówionego).

§ 6. Przy zapisywaniu lekarstw i środków opatrunkowych lekarz winien kierować się zasadami oszczędności, bez szkody dla celu terapeutycznego.

Lekarstwa i środki opatrunkowe wydaje się w aptekach kolejowych, lub umówionych, tylko na podstawie recepty lub polecenia lekarza kolejowego lub umówionego, za każdym razem oddzielnie wydanych.

Zapisywanie okularów i pasków przepuklinowych, oraz zarządzenie naświetlań, prześwietlań i analiz należy do lekarza kolejowego.

Odnośne polecenie wymaga zatwierdzenia lekarza naczelnego.

§ 7. Leczenie szpitalne może mieć miejsce jedynie w szpitalu państwowym (kolejowym), lub samorządowym.

Osobom wymienionym w § 1, p. 1) do X grupy uposażenia włącznie, oraz członkom ich rodzin przysługuje utrzymanie w szpitalu według klasy II,

wszystkim innym funkcjonariuszom, oraz członkom ich rodzin według klasy III.

Emeryci otrzymują utrzymanie w szpitalu według tej klasy, która przysługiwała im w chwili przeniesienia w stan spoczynku.

W razie użycia wyższej klasy niż ta, która przysługuje danej osobie, Skarb Państwa opłaca 75% taksy szpitalnej według klasy należącej się po myśli niniejszego paragrafu.

W wypadkach wyjątkowych może być chory umieszczony w zakładzie prywatnym, przyczem Skarb Państwa zwraca koszty tylko w wysokości przysługującej choremu w myśl niniejszego rozporządzenia w razie leczenia w szpitalu państwowym (kolejowym) lub samorządowym.

§ 8. Umieszczenie chorego w szpitalu następuje na zlecenie lekarza kolejowego, względnie umówionego:

- 1) w wypadku choroby zakaźnej,
- 2) w razie potrzeby zabiegu lekarskiego, którego wykonanie w domu chorego powoduje wyższe koszty, aniżeli utrzymanie i leczenie w szpitalu,
- 3) o ile chory nie posiada w domu należytej opieki,
- 4) w wypadkach, kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

§ 9. Leczenie i utrzymanie w szpitalu państwowym (kolejowym), lub samorządowym może trwać odnośnie do osób wymienionych w § 1 pp. 1) i 3) najdłużej pół roku, odnośnie do osób wymienionych w § 1, p. 2) najdłużej 3 miesiące w ciągu roku kalendarzowego.

§ 10. Pomoc położnicza bywa udzielaną w mieszkaniu położnicy, względnie w państwowym (kolejowym), lub samorządowym szpitalu, lub zakładzie położniczym.

W braku miejsca w szpitalu lub zakładzie, albo w razie groźnego stanu położnicy, uniemożliwiającego przewiezienie jej tam bez szkody dla zdrowia, pomoc położnicza może być udzieloną w zakładzie prywatnym. Koszty położu w zakładzie prywatnym będą zwracane w wysokości 75% taksy szpitalnej tej klasy, która danej osobie przysługuje w myśl § 7 niniejszego rozporządzenia.

Koszty położu odbytego w mieszkaniu położnicy zwraca się w wysokości 75% kosztów dziesięciodniowego utrzymania w szpitalu według taksy tej klasy, która danej osobie przysługuje w myśl § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Zezwolenia na korzystanie z kąpeli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane na podstawie zaświadczenia lekarza kolejowego, stwierdzającego konieczność kąpeli względnie zabiegów oraz ich ilość.

§ 12. Zapomogi na leczenie w uzdrowisku mogą być udzielane w wypadkach koniecznego leczenia klimatycznego na podstawie świadectwa lekarza kolejowego zatwierdzonego przez lekarza naczelnego, na okres kuracji i nie dłuższy niż trzy miesiące.

Zapomogę oblicza się według taksy szpitalnej tej klasy, która danej osobie przysługuje w myśl § 7 niniejszego rozporządzenia. Za podstawę obliczenia służy taksa szpitala w siedzibie urzędu wojewódzkiego tego województwa, do którego funkcjonariusz udaje się na kurację.

Wypłata zapomogi następuje z reguły po powrocie chorego z uzdrowiska na podstawie zaświadczenia lekarza umówionego dla danego uzdrowiska, lub lekarza kolejowego, o odbytej kuracji, z oznaczeniem dnia jej rozpoczęcia i ukończenia.

W wypadkach niezbędnej konieczności może Minister Kolei na wniosek urzędu, któremu dany funkcjonariusz podlega, udzielić zaliczki nie przekraczającej 75% przyznanej zapomogi, z tem, że funkcjonariusz winien po odbytej kuracji udowodnić przeprowadzoną kurację w sposób przepisany w poprzednim ustępie.

§ 13. Koszty przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala pokrywa Skarb Państwa, w wysokości taks ustalonych dla dorożek, względnie podwód.

Postanowienie powyższe nie ma zastosowania do emerytów.

§ 14. Opłaty przewidziane w niniejszem rozporządzeniu nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku doznanego w czasie pełnienia służby. W takim wypadku można również przedłużyć czas leczenia w szpitalu określony w § 9 aż do zupełnego ukończenia leczenia.

§ 15. Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonariusz obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarza w wysokości przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też i inne koszty z wizytą lekarską połączone.

§ 16. Zorganizowanie pomocy lekarskiej według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu przeprowadzi Minister Kolei.

Odnośne zarządzenia organizacyjne wyda Minister Kolei w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 17. Pomoc lekarska unormowana niniejszem rozporządzeniem przysługuje osobom wymienionym w § 1 również w wypadku, gdy pełnią służbę, względnie mieszkają na obszarze W. M. Gdańska.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy dotyczące pomocy lekarskiej dla osób objętych niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Kolei: *Tyszka*